

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/15/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119245180
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:6119245180.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu N. C. A., A., so sídlom O. X, XXX XX K., T.: XX XXX XXX, proti žalovanému Y. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. XXX/X, XXX XX I. G. E., o zaplatenie 1.601,35 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 7Csp/63/2019-131 zo dňa 19. decembra 2019, takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok vo výroku I..

II. Zrušuje rozsudok vo výroku III. a v súvisiacom výroku IV. a v rozsahu zrušenia vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Konanie o zaplatenie nad sumu 1558,35 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1601,35 eur od 15.06.2017 do 27.5.2019 a s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1558,35 eur od 15.06.2017 do zaplatenia zastavuje.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 441,77 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy zo sumy 13,25 eur od 16.12.2017 do zaplatenia, zo sumy 35,71 eur od 16.1.2019 do zaplatenia, zo sumy 35,71 eur od 16.2.2019 do zaplatenia, zo sumy 35,71 eur od 16.3.2019 do zaplatenia, zo sumy 35,71 eur od 16.4.2019 do zaplatenia, zo sumy 35,71 eur od 16.5.2019 do zaplatenia, zo sumy 35,71 eur od 16.6.2019 do zaplatenia, zo sumy 35,71 eur od 16.7.2019 do zaplatenia, zo sumy 35,71 eur od 16.8.2019 do zaplatenia, zo sumy 35,71 eur od 16.9.2019 do zaplatenia, zo sumy 35,71 eur od 16.10.2019 do zaplatenia, zo sumy 35,71 eur od 16.11.2019 do zaplatenia, zo sumy 35,71 eur od 16.12.2019 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietá.

IV. Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 40 % s tým, že o výške tejto náhrady súd rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia v tejto veci.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 261 ods. 6 písm. d), § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník platný a účinný v rozhodnom období, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 39, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 565, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 150 ods. 1, 2, §

151 ods. 1, 2, § 132 ods. 1, 2, 3, § 144, § 145 ods. 1, 2, § 251, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným ako klientom bola dňa XX.XX.XXXX uzatvorená J. o hotovostnom úvere a zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bola žalovanému poskytnutá celková výška úveru v sume 3.000,- Eur. Listom zo dňa 20.07.2016 označeným ako Výzva k splateniu celého úveru, právny predchodca žalobcu žalovanému oznámil, že z dôvodu omeškania s úhradou záväzkov vyplývajúcich z predmetnej úverovej zmluvy ho vyzýva k splateniu celého čerpaného úveru s tým, že dlžná čiastka činí 2.935,78 Eur a vyzval ho na jej splatenie do 15 dní od spísania tejto výzvy. V liste zo dňa 21.06.2017 žalobca oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky spoločnosti I. R. A., Q. na spoločnosť N. C. A., Q. Z predloženého prehľadu úhrad súd zistil že žalovaný na predmetný úver uhradil celkom sumu 1.398,65 Eur. Pokusom o zmier zo dňa 14.02.2019 právny zástupca žalobcu vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy, ktorá pozostávala z neuhradeného úveru, zákonného/zmluvného úroku, sankčného úroku a zmluvného úroku, ktorú mal žalovaný uhradiť najneskôr do 21.02.2019. V prípade, ak by nedošlo k jej úhrade, bude žalobca vymáhať predmetnú pohľadávku na príslušnom súde.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že nepochybne uzatvorená zmluva medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Nakoľko žalobca zobral žalobu čiastočne späť v časti uplatnenej istiny vo výške 43,- Eur a prevyšujúceho úroku z omeškania, súd konanie o zaplatenie tejto sumy zastavil ako je uvedené vo výroku I. uvedeného rozsudku. Skutočnosti týkajúce sa uvedených náležitostí v zmluve a týkajúce sa výšky uhradenej sumy žalovaným neboli ani zo strany žalovaného popreté. V prvom rade sa súd zaoberal výškou dohodnutého úroku z úveru, ktorého výška v danom prípade predstavovala 21,09% ročne. Z internetovej stránky NBS súd preveroval úrokové miery podobného úveru v bankách a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou nad 5 rokov v júli 2014 činil úrok 10,53% p.a. pre nové obchody. Z uvedeného je zrejmé, že ročná sadzba úroku dohodnutého medzi účastníkmi v danom prípade viac ako dvojnásobne prevyšuje mieru úrokov poskytovaných v tomto období bankami. V tomto smere poukázal súd prvej inštancie na rozhodnutia iných súdov v obdobných veciach, v ktorých súdy považovali za rozporné s dobrými mravmi poskytnutie úveru spotrebiteľovi za cenu prevyšujúcu o 100% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami. V danom prípade ide teda o neprimerane vysoké úroky, ktoré boli dojednané v rozpore s dobrými mravmi, preto je s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka zmluva o úvere v časti odplaty neplatným právnym úkonom. Na základe vykonaného dokazovania mal za to, že úver je bezúročný a bez poplatkov, a teda žalovaný je povinný vrátiť žalobcovi poskytnutý úver mínus vykonané úhrady. Okrem toho vykonaným dokazovaním mal ďalej za preukázané, že v zmluve o pôžičke absentuje údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 9 ods. 2 písm. k), a to údaj o termínoch splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedená jednoznačne iba výška mesačnej splátky a pokiaľ ide o termíny splátok, zmluva je v tejto časti nejednoznačná. V kolónke termíny splatnosti je iba poznámka **, ktorá je rozpisovaná nižšie, ťažko čitateľne a malým písmom. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že poskytnutý úver je potrebné považovať podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej mal súd za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno čo do tvrdenia o oprávnenosti výšky uplatnenej pohľadávky, pretože nepredložil žiadne také dôkazy, ktorými by bolo možné objektívne posúdiť a preveriť výšku pohľadávky, ktorú si uplatňuje.

5. Keďže v danom prípade mal súd za to, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, na strane žalovaného bola povinnosť hradiť nie splátku ako je uvedená v zmluve vo výške 69,35 Eur, ale iba vo výške 35,71 Eur. Z uvedeného je zrejmé, že nemohol byť ku dňu 20.07.2016 v omeškaní so splácaním, nakoľko žalobcovi mal uhradiť 24 splátok vo výške 35,71 Eur, čo predstavuje sumu 857,04 Eur. Žalovaný však k tomuto dňu uhradil žalobcovi celkom splátky vo výške 1.358,65 Eur. Poukázal tiež na to, že v konaní a pri podaní žaloby nebol predložený dôkaz o tom, že pred zosplatením mal byť žalovaný upozornený na možnosť zosplatenia, súd poskytol žalobcovi lehotu na predloženie dôkazu. Žalobca však uviedol, že takýto dôkaz k dispozícii nemá, preto mal súd za to, že v konaní neboli splnené zákonom stanovené predpoklady pre zosplatenie úveru, nakoľko chýbalo upozornenie, pred zosplatením úveru, a preto mal súd za to, že k zosplateniu úveru nedošlo podľa zákona a na strane žalovaného nie je možnosť zaplatiť predmetný úver jednorazovo, teda je zachovaná možnosť žalovaného naďalej uhrádzať predmetný úver v splátkach tak, ako bolo uvedené v zmluve. Keďže úver zosplatený nebol,

žalobca má nárok iba na splátky, ktoré sú splatné ku dňu vyhlásenia rozhodnutia, t.j. splátky splatné do 19.12.2019. Keďže do dňa vyhlásenia rozhodnutia, t.j. do 19.12.2019 na strane žalovaného je povinnosť zaplatiť splátky od 15.08.2014 do 19.12.2019, čo predstavuje počet splátok 65 splátok, t.j. 2.321,15 Eur a žalovaný k dnešnému dňu uhradil len sumu 1.441,65 Eur, najstaršie úhrady zo strany žalovaného započítal súd na úhradu najskôr splatných splátok, a teda z uvedeného vyplýva, že žalovaný vykonal úhrady na splátky splatné v počte 40 a jednu neúplnú 41. splátku. Ďalšie splátky splatné od 15.12.2017 do 19.12.2019 neuhradil, s tým, že splátka splatná 15.12.2017 bola uhradená len čiastočne vo výške 13,25 Eur, teda nebola uhradená úplne. Žalovaný tak dlží žalobcovi sumu nepremičaných splátok vo výške 441,77 Eur (čiastočná splátka z 15.12.2017 vo výške 13,25 Eur a splátky od 15.01.2019 do 19.12.2019 po 35,71 Eur). V ostatnej časti istiny žalobu zamietol. Okrem toho priznal žalobcovi aj úroky z omeškania z jednotlivých splatných splátok.

6. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca mal spolu úspech v časti 484,77 Eur, čo predstavuje úspech 30% a neúspech 70%, čo predstavuje úspech žalovaného, a to v časti, v ktorej súd žalobu zamietol. Úspešnejšiemu žalovanému tak po odpočítaní úspechu žalobcu vznikol nárok na náhradu trov konania v pomere 40%.

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to v rozsahu zamietavej časti a tiež vo výroku, ktorým súd konanie zastavil. Odvolanie podal z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci. V prvom rade sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že by v konaní nebolo preukázané, že došlo k zosplatneniu úveru v súlade so zákonom, pretože súdu predložil len oznámenie o zosplatnení celého úveru a nepreukázal, že by uplatneniu tohto práva predchádzala výzva žalovanému s upozornením na možnosť takéhoto zosplatnenia. Poukázal pritom na znenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a dal do pozornosti, že mimoriadnu splatnosť vyhlásil podaním zo dňa 20.07.2016 označeným ako „Výzva k splateniu celého dlhu“. Bol toho názoru, že spôsob, akým postupoval pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru bol v súlade s výkladom § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka, pretože obsahom predmetného vyhlásenia mimoriadnej splatnosti bola aj 15-dňová lehota na dodatočné plnenie v zmysle zákona. Zastáva názor, že vyhlásiť úver za nezosplatnený len pre absenciu Výzvy, ktorá predchádzala samotnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti a v ktorej zároveň musí byť dlžník upozornený na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, nemá oporu v zákone. Z uvedeného dôvodu považuje takéto právne posúdenie súdu za nesprávne a s ohľadom na nesprávne skutkové zistenia z predložených dôkazov má za to, že nejestvuje právny dôvod na to, aby súd nepriznal žalobcovi aj zvyšok nároku, t.j. nárok po vyhlásení rozhodnutia zo dňa 19.12.2019. Ďalej poukázal aj na zrejmu nesprávnosť vo výroku č. I. napadnutého rozhodnutia, v ktorom súd zastavil konanie vo výške 1.558,35 Eur, pričom v tomto prípade malo dôjsť k zastaveniu konania vo výške 43,- Eur, a nie vo výške 1.558,35 Eur ako to uviedol súd vo výroku. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a zmenil ho tak, že vyhovie žalobe v zamietavej časti vo výške 1.116,58 Eur s prísl., resp. ho zruší a vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

8. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne

svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

12. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že došlo k naplneniu tejto odvolacej námietky, a to vo vzťahu k posúdeniu okolností na základe ktorých vyhlásil súd poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

13. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka bola naplnená, a to tým, že súd prvej inštancie síce aplikoval na predmetný prípad správny právny predpis, ale tento nesprávne interpretoval.

14. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemá pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená úverová zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa. Odvolací súd rovnako zdôrazňuje, že ani v priebehu odvolacieho konania nebol namietaný, či spochybnený spotrebiteľský charakter uzatvorenej zmluvy.

15. Odvolací súd sa najprv zaoberal odvolaním žalobcu čo do výroku I. rozsudku, ktorým súd zastavil konanie v časti. V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že z výrokovej časti I. napadnutého rozsudku je totiž zrejmé, že došlo k zastaveniu konania nie v sume 1.558,35 Eur, ale nad sumu 1.558,35 Eur. Vzhľadom na to, že žalobca podal žalobu o zaplatenie 1.601,35 Eur a k zastaveniu konania v dôsledku čiastočného späťvztaia žaloby došlo v časti nad sumu 1.558,35 Eur, tak z uvedeného vyplýva, že vo výroku I. napadnutého rozsudku nedošlo k zrejmej nesprávosti, pretože uvedeným výrokom bolo zastavené konanie v sume 43,- Eur (1.601,35 Eur - 1.558,35 Eur = 43,- Eur). Z uvedeného tak vyplýva, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vo výroku I. správne a nie je dôvod na jeho opravu či zmenu.

16. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správny potvrdil.

17. Žalobca v podanom odvolaní namietal nesprávny záver súdu prvej inštancie o nesplnení podmienok pre platné predčasné zosplatnenie úveru. Z uvedeného dôvodu sa preto odvolací súd následne zaoberal otázkou, či došlo alebo nedošlo k platnému predčasnému zosplatneniu úveru.

18. Možnosť predčasne zosplatniť spotrebiteľský úver v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka je bližšie špecifikované v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka s tým, že pre platné zosplatnenie spotrebiteľského úveru je potrebné kumulatívne dodržanie zákonom stanovených podmienok, a to: (i) ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, (ii) dohoda medzi veriteľom a dlžníkom o tom, že ak sa nesplní niektorá splátka, stane sa zročným celý dlh (ide o tzv. stratu výhody splátok), prípade celý dlh sa stane zročným aj vtedy, ak to bolo určené v rozhodnutí súdu, (iii) uplatnenie práva najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a (iv) upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní. Až po kumulatívnom splnení uvedených podmienok možno dospieť k záveru, že došlo k platnému zosplatneniu spotrebiteľského úveru.

19. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplýva, že v predmetnom prípade nebola dodržaná podmienka (iv) o upozornení spotrebiteľa na uplatnenie práva predčasného zosplatnenia úveru v lehote nie kratšej ako 15 dní. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca v podanom odvolaní podáva nesprávny výklad uvedenej podmienky, pretože zahrnutie podmienky zaplataenia do 15 dní od spísania výzvy nemožno považovať za upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti poskytnutého úveru. Z obsahu právnym predchodcom žalobcu koncipovanej Výzvy k splateniu celého úveru, ktorý bol predložený spolu so žalobou (č.l. 19) vyplýva, že z obsahového hľadiska ide o vyhlásenie predčasnej splatnosti poskytnutého úveru s tým, že ak žalovaný ako spotrebiteľ v stanovenej lehote 15 dní dlžnú sumu nezaplatí, tak sa jej zaplataenie bude žalobca domáhať súdnou cestou. Z uvedeného tak vyplýva, že predmetnú výzvu nemožno z obsahového hľadiska považovať za upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva a už vôbec nemožno lehotu 15 dní upravenú v tejto výzve považovať za dodržanie lehoty v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Už zo samotného gramatického výkladu príslušného ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyplýva, že v prípade upozornenia a vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru má ísť o dva samostatné dokumenty, pričom upozornenie na uplatnenie práva vyhlásenia predčasného zosplatnenia úveru nemôže byť uskutočnené v lehote kratšej ako 15 dní pred vyhlásením predčasnej splatnosti. Z uvedeného dôvodu je preto záver súdu prvej inštancie o tom, že nedošlo k platnému zosplatneniu úveru bol správny. Žalobca mal tak v konaní len nárok na splátky splatné ku dňu rozhodovania súdu prvej inštancie.

20. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi síce správne len splátky splatné ku dňu vyhlásenia rozsudku, avšak nepriznal ich v plnej výške, a to vzhľadom na konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. V prvom rade záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru odôvodnil tým, že v zmluve absentovala podmienka uvedená v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“), a to špecifikácia splátok. V tomto smere je však potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie náležite neodôvodnil odklon svojho rozhodnutia od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri posudzovaní náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, v dôsledku čoho odvolací súd nemohol odvolaním napadnuté rozhodnutie ani potvrdiť a ani zmeniť.

21. Odvolací súd poukazuje na to, že rozhodovanie v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou naplňa požiadavku spravodlivého procesu a princípu právnej istoty, ktorý je vyjadrený v čl. 2 ods. 2 Základných princípov C.s.p.. V systéme všeobecného súdnictva je najvyššou autoritou Ústavný súd Slovenskej republiky, Najvyšší súd Slovenskej republiky, Európsky súd pre ľudské práva a v prípade aplikácie únijného práva Súdny dvor Európskej únie. V súlade s princípom právnej istoty sporové strany legitímne očakávajú, že ich spor bude rozhodnutý za obdobnej tak skutkovej ako i právnej situácie rovnakým spôsobom, a to najmä v situáciách, keď existujú publikované rozhodnutia tak Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako i ďalších súdov Slovenskej republiky. Do uvedeného pojmu však nemožno zaradiť prax, ktorá je vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu, či v jednotlivom doposiaľ ešte nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia Najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadväzovali (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/6/2017 z 06.03.2017).

22. K eurokonformnému výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol uzneseniami sp.zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018, sp.zn. 4Cdo/211/2017 z 23.04.2018, sp.zn. 3Cdo/56/2018 z 17.04.2018, sp.zn. 4Cdo/187/2017 z 23.04.2018, pričom s uvedenými právnymi názormi Najvyššieho súdu sa súd prvej inštancie vôbec v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal, čo je v rozpore s ust. § 220 ods. 3 C.s.p..

23. Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že súdom prvej inštancie bol nesprávne vyhodnotený záver aj vo vzťahu k posudzovanej výške dohodnutého zmluvného úroku. Z priemerných úrokových sadzieb zverejnených na webovej stránke Národnej banky Slovenska vyplýva, že v prípade nových obchodov pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných nad 5 rokov bola priemerná úroková sadzba za mesiac 07/2014 vo výške 12,54% p.a. a nie vo výške 10,53% p.a., ako bolo uvedené v bode 51. odôvodnenia súdu prvej inštancie. Zmluvnými stranami dohodnutý úrok tak predstavoval 1,68-násobné prevýšenie priemerne poskytovaných úrokových sadzieb poskytovaných úverov. Z uvedeného dôvodu tak záver súdu prvej inštancie o viac ako dvojnásobnom prevýšení miery úrokov poskytovaných v tomto období bankami nebol správny. Rovnako nemožno považovať za správne aj konštatovanie súdu prvej inštancie o tom, že dvojnásobné prekročenie priemernej miery úrokovej sadzby obvykle poskytovanej bankami spôsobuje v konečnom dôsledku bezúročnosť aj bezpoplatkovosť úveru.

24. Z vyššie uvedených dôvodov tak preto záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru nie je presvedčivý a nevychádza z úplne zisteného skutkového stavu.

25. Z vyššie uvedených dôvodov tak preto odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu a v súvisiacom výroku o trovách konania podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

26. Úlohou súdu prvej inštancie tak bude znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom a následne vo veci znova rozhodnúť, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 C.s.p. aj náležite odôvodniť.

27. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade všetkých trov konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).